

spare en Biskop, og de vil spare en Stiftsfysikus og Sysselmænd. Hvorvidt de har gjort det, ved jeg ikke. Biskopper kan vi vel ikke spare. Vi har jo for nylig faaet en hel Del nye ansat, saa det er der vel ikke Mulighed for at ændre. Derimod er vi jo allerede inde paa Sysselmændene, idet der er Enighed om, at Dommere har vi i alle Tilfælde nok af. Saa vidt jeg ved, er det ogsaa paatænkt, at der skal ske en Indskrænkning her. Stiftsfysici har vi ikke her, de er blevet afskaffet; men vi har noget andet, det er Sundhedsstyrelsen. Sundhedsstyrelsen har jeg et godt Øje til — eller ikke saa meget godt et Øje til, kan jeg maaske sige. Jeg kan huske for en Del Aar siden, da man overalt fandt Baciller og Bakterier o. s. v., da var det jo saadan, at man næsten hverken kunde trække Vejret eller faa noget at spise uden at komme galt af Sted. Men saa var det, man opfandt Hygiejnen og satte Sundhedsstyrelsen til at passe paa den, og saa gik det godt. Saa kunde vi igen leve; men det har været meget dyrt. Naar Sundhedsstyrelsen slaar sig sammen med Læger og Arkitekter og Ingeniører, saa faar vi bygget noget, som i alle Tilfælde er dyrt. Om det er nødvendigt for Sundheden og nødvendigt, naar man tager Hensyn til de økonomiske Forhold, at bygge saa dyrt, tvivler jeg i alle Tilfælde meget om. Men Sundhedsstyrelsen kan man ingen Vegne komme med. Ønsker man, som jeg ved, det i et bestemt Tilfælde er sket, fordi man fandt Sundhedsstyrelsens Forslag unødvendigt, Ændringer, saa svarer Sundhedsstyrelsen: „Sundhedsstyrelsen kan ikke anse det for forsvarligt af Hensyn til de vanskelige foreliggende Byggeforhold at sætte Fordringerne saa meget ned, at de hygiejniske Hensyn væsentlig forringes. Jeg maa anse det for rigtigt i et saa kostbart Foretagende at respektere de hygiejniske Krav fuldt ud, selv om Alumneantallet nedsættes.“ Se, saadan taler Sagkundskaben. Og Sagkundskab er jo udmærket; vi kan vel heller ikke undvære den, men den er tidt noget dyr. Jeg tror, vi skulde holde en lille Smule igen. Jeg tror, vi har anvendt uhyre Summer paa Hygiejnens og Sundhedsstyrelsens Alter. Og de Krav, som Ingeniører og Arkitekter stiller til Jernbaner og Bygninger, er heller ikke ganske billige. Jeg tror nok, at man der sparetiden kunde holde lidt igen og faa sparet ikke saa ganske lidt. Jeg husker en Præst, vi havde hjemme. Han brugte et jydsk Mundheld en Gang imellem. Han sagde: „Søvn og Løvn, det er ligesom man vænner sig til; helt undvære det kan man ikke.“

Jeg kunde fristes til at sige det samme om alle disse sagkyndige Mennesker: Det er ligesom vi vænner os til dem; helt undvære dem kan vi ikke, men vi kunde nok spare et og andet af, hvad de forlanger. De er tilbøjelige til at sige, at man skal altid foreslaa det bedste, saa er det Rigsdagens Sag at spare; det har jeg hørt mange Gange f. Eks. i Kommissioner. Det anser jeg ikke for rigtigt; man skal foreslaa det, som man mener; det under de økonomiske Forhold for Tiden er muligt at gennemføre, og saa maa man slaa en lille Smule af paa de Krav, man ellers kunde ønske at stille. Alle vil jo gerne til Statskassen, det er mærkværdigt, saa meget man finder paa Finansloven, naar man giver sig til at læse den igennem, det er et helt Leksikon af Forfattere og Kunstnere, man ikke kender, og fortjente Mænd, som faar noget der; alle mulige og umulige Foreninger, og hvad det er, kan komme paa Finansloven. Jeg tror, det vilde være heldigt, om man kunde holde lidt igen overfor alle den Slags Ting, som ikke er absolut nødvendige. Kan vi ikke faa den stadige Tappen ud af Statskassen stoppet lidt, kan vi ikke faa de mange, mange Sugerør, der stikkes ned i Statskassen, trukket derfra igen, faar vi aldrig Balance ud af det. I Folketingets Finansudvalgs Betænkning var der et lille Forslag — jeg nævner det blot som et Kuriosum — om Nedsættelse af en Understøttelse til Gedeavlsforeninger, jeg tror, det drejede sig om 25 000 Kr. Dette Forslag gav Anledning til mange, mange Udtalelser om, hvor udmærket og nyttigt det er med Gedeavl, og Ministeren maatte selvfølgelig sige det samme, hvilket jeg ogsaa gerne kan gøre, men dette viser, at alle mulige kan komme og kræve Understøttelser for at kunne bestaa, eller i alle Tilfælde mener de, det er nødvendigt for at kunne bestaa. Jeg indrømmer, at det maaske tidt kan være nødvendigt, at der ydes nogen Støtte for at faa Sager i Gang, men Ulykken er, at er en Sag først kommet paa Finansloven, kan man ikke trække den ud med fire Spand Heste. Det maa blive Fremtidens Sag at holde igen overfor mange af den Slags Krav overfor Statskassen.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa finansielle Betragtninger, den højtærede Finansminister har jo sagt os, hvorledes Stillingen er med Hensyn til dette Lovforslag. Der er endnu et godt Stykke til Balancen, men vi ved, der kommer forskellige Forslag frem, som tilsigter at skaffe Balance. Hvor-naar vi opnaar den, eller om vi opnaar den, har Finansministeren ikke udtalt sig om;